בבית המשפט העליון **בג"ץ 88210-07-26**

<u>בשבתו כבית המשפט הגבוה לצדק</u>

העותרים: **הוועד הארצי לראשי הרשויות הערביות בישראל ואח'**

ע"י ב"כ עו"ד הגר שחטר ו/או ניצן אילני ואח'
מהאגודה לזכויות האזרח בישראל

- נגד -

המשיבים: **ממשלת ישראל ואח'**

ע"י ב"כ ממחלקת הבג"צים
פרקליטות המדינה, ירושלים

<u>תגובת העותרים לתגובה המקדמית מטעם המשיבים</u>

<u>ובקשה דחופה לצו ביניים</u>

בהתאם להחלטת בית המשפט הנכבד מיום 15.10.2026, מוגשת להלן תגובת העותרים לתגובה המקדמית אשר הוגשה על ידי המשיבים באותו היום (להלן: **תגובת המשיבים** או **התגובה**). כמו כן, כפי שיפורט להלן, יחד עם תגובת העותרים מוגשת בקשה דחופה לצו ביניים, לנוכח האמור בהודעה המעדכנת שהוגשה מטעם המשיבים ביום 26.10.2026, ולפיה עבודת ההכנה של הפניות התקציביות הסתיימה והפניות הועברו לוועדת הכספים של הכנסת.

כל ההדגשות במסמך אינן במקור אלא אם נאמר אחרת.

להלן עמדתנו:

מבוא

1. העתירה שבכותרת הוגשה נגד החלטה 4387 של הממשלה ה-37, "התוכנית הכלכלית לצמצום פערים בחברה הערבית עד לשנת 2026 – תיקון החלטות הממשלה" (15.7.2026) (להלן: **החלטה 4387**), אשר הורתה על קיצוץ של 496.9 מיליון ש"ח מתקציבי החלטה 550 של הממשלה ה-36, "התוכנית הכלכלית לצמצום פערים בחברה הערבית עד לשנת 2026" (24.10.2021) (להלן: **החלטה 550**), והסטתם למשטרה ולשירות הביטחון הכללי (להלן: **השב"כ**), בתואנה שייועדו לטיפול בפשיעה בחברה הערבית. בנוסף, קובעת ההחלטה כי לשם תכלית זו יוקצו 130 שיאי כוח אדם בשנת 2026 מתקציב המשטרה, שירות בתי הסוהר והכבאות וההצלה לישראל, וסך של 35 מיליון ש"ח שהחל משנת 2026 ואילך יועבר לשב"כ מתקציב גופים אלו.

2. במסגרת העתירה הצביעו העותרים על כך שהחלטה 4387 התקבלה בהליך מינהלי פגום באופן קיצוני, שהקיצוץ פוגע בתכניות אשר נועדו לטפל במחוללי הפשיעה, ושהתכנית שתמומן היא תכנית לא בשלה, אשר מושתתת על עבודת מטה חסרה ויוצרת שני מנגנונים שונים שיפעלו תחת המשטרה, ללא תיאום, לטיפול בפשיעה בחברה הערבית, באופן שיוביל לכאוס ארגוני ובזבוז כספים ומעורר חשש לפגיעה בזכויות חשודים.

לעניין שילוב השב"כ בטיפול בפשיעה אזרחית, נטען כי זה נעשה ללא סמכות, בניגוד לעמדתם העקבית של ראשי השב"כ בעבר והייעוץ המשפטי לממשלה וללא דיון מהותי חשוב בשינוי תפקידי השב"כ והפיכתו מגוף ביטחוני למשטרה חשאית, ולכך שבפועל יווצרו שתי מערכות אכיפה שונות: האחת, פלילית, ליהודים, והשנייה – תחת השב"כ – לערבים. משכך, החלטה זו מובילה לפגיעה קשה בשורה של זכויות אדם חוקתיות, ללא סמכות, הליך אישור ההחלטה הפגום מעלה ספקות לעניין תכליתה הראויה, והיא לא עומדת במבחני המידתיות.

3. המשיבים אינם כופרים במסכת העובדתית שהוצגה בעתירה, והם אף מוסיפים בתגובתם פרטים עובדתיים התומכים בטענות העותרים באשר לתשתית העובדתית הרעועה שעל בסיסה גובשה החלטה 4387, לקשיים המשפטיים המשמעותיים שהועלו בפני הממשלה עובר להחלטה, ולאי תקינותו של ההליך המינהלי. אלא שלטענת המשיבים, אף אם היה ההליך פגום – מאחר שמדובר בהחלטה שעניינה סדרי עדיפויות תקציביים, אל לו לבית המשפט להתערב בה. לכן, לעמדתם, יש לדחות את העתירה. נתייחס לדברים.

4. לצד העתירה ביקשו העותרים מבית המשפט להורות למשיבים בצו ביניים להימנע מקיצוץ בתקציבי החלטה 550 המפורט בסעיף 1 להחלטה 4387, זאת לאור הפגיעה בזכויות אדם, נוכח חוסר החוקיות בו לוקה התנהלות המשיבים, וכדי למנוע תוצאה בלתי הפיכה. כן ביקשו העותרים כי בית המשפט יורה בצו ביניים כי השב"כ לא יטפל בפשיעה אזרחית. בהיעדר קביעה זו, ולנוכח אופייה החשאי והלא מפוקח של פעילות השב"כ, עולה חשש כי עד שהעתירה תידון הציבור הערבי בכללותו יהיה נתון לפיקוח ומעקב של ארגון, שיהפוך מארגון ביון ביטחוני למשטרה חשאית לטיפול בחברה הערבית. עוד התבקש צו ארעי האוסר על המשיבים להוציא לפועל את הוראות החלטה 4387 טרם תגובתם.

5. **במסגרתם תגובתם לבקשה לסעד ביניים ולהודעות המשלימות לה, הבהירו המשיבים כי העברת התקציבים מכוח החלטה 4387 כפופה לאישור ועדת הכספים, אשר טרם התבקשה, ולכן אין צורך בצו**. ביום 31.8.2026 הורה בית המשפט כי "ניתן לצפות כי ככל שיחול שינוי ביחס לאמור בה, תימסר בעניין הודעת עדכון מבעוד מועד, ומכל מקום זמן סביר לפני העברתם של הכספים בפועל. בכל מקרה, כל התפתחות עובדתית שתחול ראוי שתתועד במסגרת התגובה המקדמית שתוגש, בהתאם להחלטה קודמת, עד ליום 15.9.2026".

6. ביום 26.10.2026, יום לפני הבחירות לכנסת, הודיעו המשיבים כי "לפי הנמסר ממשרד האוצר, עבודת ההכנה של הפניות התקציביות הסתיימה, והפניות הועברו היום לוועדת הכספים של הכנסת, כאשר העברת הכספים בפועל כפופה לאישור הוועדה". משכך מבקשים העותרים מבית המשפט להורות באופן בהול על סעד הביניים שהתבקש במסגרת העתירה.

בקשה דחופה לסעד ביניים

7. נוכח הודעת המשיבים מיום 26.10.2026, כי בקשה לאישור העברת הכספים עליה מורה החלטה 4387 הוגשה לוועדת הכספים של הכנסת, מתבקש בית המשפט להורות בצו ביניים על עצירת הקיצוץ בתקציבי החלטה 550 והעברתם למשטרה ולשב"כ, ועל הסטת התקציבים מהמשטרה, שירותי הכבאות ושב"ס לשב"כ. אי מתן צו כאמור יוביל **למעשה עשוי, והדיון בעתירה יתייתר.** כך לעניין היכולת להציל את תכניות החלטה 550, כך לעניין הקיצוץ בתקציבי המשרד לביטחון לאומי והסטתם לשב"כ, ולעניין מימון התכניות לשילוב השב"כ בטיפול בפשיעה אזרחית. הקצאת מאות מיליוני שקלים לשם טיפול בפשיעה האזרחית על ידי השב"כ משמעה שינוי רדיקלי של תפיסתו, והפיכתו מגוף ביון ביטחוני למשטרה חשאית, וזאת ללא הסמכה בדין וללא דיון ציבורי על המשמעויות של שינוי תפקידו של השב"כ.

8. לאור העובדה שהחלטה 4387 התקבלה בהליך פגום מהיסוד, ללא עבודת מטה, על בסיס תשתית עובדתית חסרה ובניגוד לעמדת הייעוץ המשפטי, ונוכח הפגיעה הקשה בזכויות אדם שתגרם לו תיושם, ומאחר שבהיעדר צו ביניים תהפוך ההחלטה למעשה עשוי מתבקש בית המשפט ליתן צו ביניים אף ללא עמדת המשיבים, שכזכור, הביעו כבר את התנגדותם למתן צו ביניים במסגרת תגובתם לבקשה לצו ביניים מיום 18.8.2026.

9. המבחנים למתן צו ביניים הם סיכויי העתירה ומאזן הנוחות (בר"ם 301/03 **אחים סקאל בע"מ נ' רשות שדות התעופה** (18.3.2003)). סיכויי העתירה גבוהים – כפי שתואר בכתב העתירה, וכפי שמדגישה תגובתם המקדמית של המשיבים, החלטה 4387 מעוררת שאלות של סמכות, חוסר חוקתיות, פגמים בהליך המינהלי ומובילה לפגיעה קשה בזכויות אדם ובעקרונות דמוקרטיים. מבחינת מאזן הנוחות, הרי שבהיעדר צו הוראות החלטה 4387 יצאו לפועל, תוכניות החלטה 550 ירדו לטמיון והכספים – בעיקרם – יועברו לשב"כ. לעומת זאת, עצירת ההחלטה לא תוביל לנזק שהוא. כך בפרט שמתגובת המשיבים בענייננו, ומתגובת העותרים בבג"ץ 84822-12-25 **מרכז השלטון המקומי נ' ממשלת ישראל** (תלוי ועומד), עולה כי קיימים עודפי תקציב מהחלטה 549, אשר עשויים להיות מקור מימון לתכניות לטיפול בפשיעה בחברה הערבית (על כך נרחיב בהמשך).

10. כדי להבטיח דיון מהותי בחוקתיותה וחוקיותה של החלטה 4387 יש ליתן סעד ביניים כמבוקש. ואכן, גם בית משפט נכבד זה הוציא תחת ידיו אך לאחרונה צו ביניים דומה. כך, במסגרת בג"ץ 83080-12-25 **לפיד נ' ועדת הכספים** (תלוי ועומד) נתקפה החלטה להעביר כספים למוסדות ציבור חרדיים אשר אינם מלמדים לימודי ליבה. בהחלטה מיום 31.12.2025 הורה בית המשפט בצו ביניים כי לא יועברו כספים מכוח ההחלטה הנתקפת בעתירה.

התייחסות לטענות המשיבים

הקיצוץ בתקציבי החלטה 550

11. הנחת היסוד (השגויה) להחלטה 4387, אשר קודמה על ידי המשרד לשוויון חברתי, היא שכספי החלטה 550 אינם מנוצלים, ועל כן לא ייגרם נזק מקיצוצם והעברתם לתכניות אחרות. כך עולה מדברי ההסבר להצעת ההחלטה (נספח ע/10 לכתב העתירה), וכן ממכתב המשרד לשוויון חברתי ומשטרת ישראל למ"מ מנכ"ל משרד ראש הממשלה, גב' דרורית שטיינמץ, מיום 11.3.2026 (נספח ע/4 לכתב העתירה, ומש/3 לתגובת המשיבים).

12. כפי שהוצג בהרחבה במסגרת העתירה, בניגוד להנחת מוצא זו, החלטה 4387 מובילה לקיצוץ בתכניות קיימות, פוגעת בציבור המשולב בהן ומורידה לטמיון השקעה של שנים בפרויקטים שייקטעו באבחה. העתירה תקפה את התשתית העובדתית שביססה את הטענה כי הכספים לא מנוצלים והראתה כי החלטה 4387 אושרה על בסיס תשתית עובדתית פגומה באופן קיצוני. נתייחס לטענות המשיבים לעניין זה:

13. **נקודת המוצא שכספי החלטה 550 אינם מנוצלים מבוססת על תשתית עובדתית רעועה:** המשרד לשוויון חברתי, אשר אמון על יישום החלטה 550, קידם כאמור את החלטה 4387 בנימוק שהכספים אינם מנוצלים וניתן להסיטם. במסגרת העתירה, עמדו העותרים על כך שלא ברור מקור טענה זו, וזאת בפרט לנוכח העובדה שמאז מונתה השרה גולן, שיתק המשרד את כלל מנגנוני הפיקוח והבקרה על יישום החלטה 550, נמנע מלהגיש דיווחים שנתיים לממשלה על יישומה, ואף סירב להעביר למרכז המחקר והמידע של הכנסת

(להלן: **ממ"מ**) נתונים על יישומה בטענה – השגויה – כי אינו אמון על איסופם (פסקאות 79-84 לכתב העתירה).

14. בתגובתם, טענו המשיבים כי המשרד לשוויון חברתי הקפיד על פיקוח ובקרה אחר יישום החלטה 550, בין היתר באמצעות חברה חיצונית (פסקה 12 לתגובת המשיבים). אולם, אין כל הלימה בין טענה זו לתשובות שמסר המשרד לממ"מ, בו התייחס מפורשות להיעדר מעקב ובקרה מצדו על יישום החלטה 550 (ראו ד"ר נטע משה **יישום החלטת ממשלה 550 – מענה המשרד לשוויון חברתי וסוגיות להמשך מעקב אחר היישום** (מרכז המחקר והמידע של הכנסת, 2.7.2026). בנוסף, לא ברור מהו מועד עריכת הבחינה על ידי החברה החיצונית ומה היו ממצאיה. ניתן להניח כי לו היו ממצאים אלו תומכים בטענות המשיבים, היו טורחים לצרף אותם לתגובתם.

15. אם כן, תגובת המשיבים אינה מפריכה את טענת העותרים כי לא היה בסיס לעמדה העקבית שהציגה השרה לשוויון חברתי, לפיה תקציבי החלטה 550 אינם מנוצלים וניתן לעשות בהם שימוש לצרכים אחרים.

16. **בדיקת המשיבים אישרה שתקציבי החלטה 550 דווקא מנוצלים:** לא זו בלבד שהמשיבים לא הפריכו את הטענה שעמדת השרה כי הכספים לא מנוצלים הינה חסרת בסיס, אלא שהתשתית העובדתית שגובשה על ידם אישרה כי הכספים אכן מנוצלים לצרכים להם יועדו מלכתחילה.

17. במהלך ישיבה שהתקיימה ביום 18.2.2026 (פרוטוקול הישיבה צורף כנספח מש/2 לתגובת המשיבים), ציין מר מתן יגל, סגן הממונה על התקציבים, כי תמונת המצב שהוצגה על ידי אגף התקציבים ליישום החלטה 550 בשנת 2026 אינה כוללת את כלל רכיבי תקציב ההחלטה ו"ייתכן ולא משקפת כראוי את התכנון והביצוע בפועל של המשרדים", וכי נדרש שיח ישיר עם המשרדים ובדיקת נתונים נוספת כדי לקבל תמונת מצב סופית ועדכנית (עמ' 60 לתגובה). גב' לירון הנץ, סמנכ"לית ממשל וחברה במשרד ראש הממשלה, ציינה כי הדוחות שנאספו באותה עת "לא משקפים באופן מלא את כלל המשימות ההמשכיות המתנהלות במשרדים" וכי קיימת שונות בעצם ההגדרה של "מימוש התקציב" ומה שנותר ממנו; לכן היא הציעה "להתקדם רק אחרי מיפוי שלם ומלא" (עמ' 61 לתגובה).

18. ואכן, בעקבות פגישה זו התבקשו משרדי הממשלה להעביר מידע בעניין זה למ"מ מנכ"ל משרד ראש הממשלה, גב' דרורית שטיינמץ, אשר בהתאם להחלטת ממשלה 3552 היא הגורם המוסמך לאשר קיצוץ בתקציבי החלטה 550. הצדדים להליך אינם חלוקים על בקשת גב' שטיינמץ מהמשרדים להעביר לה את כל המידע הרלוונטי, או על כך שביום 14.6.2026 היא קבעה כי אין מקום להסיט תקציבים מהחלטה 550 וכי אלו מאושרים לשימוש המשרדים ללא דיחוי. **משמע – ביום 14.6.2026 התקבלה החלטה על ידי הגורם המוסמך, המבוססת על תשתית עובדתית מלאה, על פיה אין להסיט מתקציבי החלטה 550.**

19. **לא הוצגה תשתית עובדתית לשינוי ההחלטה שהתקבלה רק שבועיים קודם לכן:** מתגובת המשיבים עולה כי למרות שהתקבלה החלטה על ידי הגורם המוסמך שאין מקום לקצץ בתקציבי החלטה 550, **שבועיים לאחר מכן** הוחלט לקדם את הקיצוץ, וזאת בהתאם ל**דירקטיבת ראש הממשלה** (פסקה 6 לתגובה, וראו גם פסקה 22). אמרו ולא יספו, לא כל שכן צירפו את אותה דירקטיבה עלומה. לא ברור מה כוללת אותה דירקטיבה, מי הגה אותה, מה התשתית העובדתית שביססה אותה, ומדוע היא מורה לפעול באופן אשר סותר באופן מוחלט את ההחלטה שהתקבלה ימים לפני כן.

20. נזכיר כי גם ראש הממשלה כפוף למשפט המינהלי והחוקתי, וככזה גם דירקטיבה מטעמו חייבת להיות מבוססת על תשתית עובדתית מלאה, ויש לגבשה רק לאחר שקילת כלל השיקולים הרלוונטיים. בענייננו,

השתלשלות האירועים מלמדת על התנהלות שרירותית וגחמנית, המעוררת חשש לשיקולים זרים וקידום תכלית לא ראויה.

21. **לא מדובר על שינוי מדיניות תקציבית אלא על החלטה המבוססת על מצג שגוי:** המשיבים אינם כופרים בטענת העותרים כי החלטה 4387 אינה מסיטה תקציבים לא מנוצלים, אלא מורה על קיצוץ תקציבים אשר משמשים לתכליתם. תחת זאת, הם סומכים ידיהם על סמכותם לשנות סדרי עדיפויות תקציביים (פסקה 34 לתגובת המשיבים).

22. אלא שקיימת סתירה בין טענה זו לבין לשון דברי ההסבר להצעת ההחלטה מיום 13.7.2026 (נספח ע/10 לעתירה), שכן ההחלטה אינה מנומקת בשינוי מדיניות אלא בטיוב השימוש בכספים לא מנוצלים. למעלה מכך – דברי ההסבר מתייחסים לכך שהגורם המוסמך לאישור הסטת תקציבים מהחלטה 550 היא מ"מ מנכ"ל משרד ראש הממשלה, וכי היא נכחה בדיון על החלטה 4387 ביום 5.7.2026, אך משמיטים את העובדה כי שבועיים לפני כן התקבלה על ידה החלטה שלא להסיט את התקציבים. דברי ההסבר הציגו לשרים מצג מוטה וחלקי, על פיו נערכה בחינה תקינה על ידי הגורם המוסמך, המאשר את הסטת התקציבים, אשר ממילא אינם מנוצלים. אדרבא – לשרים לא הוצג מידע שלם על השלכות ההחלטה, שכן לא ניתנה שהות מספקת לגורמי המקצוע במשרדי הממשלה הרלוונטיים לגבש עמדה עניינית, וכך לא הובהרה לשרים משמעות ההחלטה אם תאושר.

23. טענת המשיבים כי ההחלטה מורה על שינוי מדיניות חוטאת לדברי ההסבר. השרים לא אישרו החלטה לשנות סדרי עדיפויות תקציביים, לאחר ששקלו את הפגיעה הקשה שתיגרם מקיצוץ תקציבי החלטה 550 המשמשים לתכליתם המקורית. הם אישרו החלטה שלדידם עסקה בטיוב השימוש בכספים לא מנוצלים. לאור זאת, טענת המשיבים כי מדובר בשינוי מדיניות מושכל איננה אלא ניסיון עקר להלבין את הפגמים המינהליים החמורים בהם נגועה החלטה 4387, לרבות העובדה כי הנימוק המרכזי להסטת התקציבים מבוסס על תשתית עובדתית שגויה.

הסטת התקציבים למשטרה לשם טיפול בפשיעה בחברה הערבית

24. החלטה 4387 מורה כי 132.4 מיליון ש"ח מהתקציבים שיקוצצו מתכניות החלטה 550 יועברו למשטרת ישראל, לשם מימון תכניות לטיפול בפשיעה בחברה הערבית. לאורך כתב העתירה, עמדו העותרים על הפגמים החמורים בה נגועה התכנית לטיפול בפשיעה, אשר עוגנה בהחלטה 4387. כפי שיובהר להלן, לא זו בלבד שאין בתגובת המשיבים כדי להפריך פגמים אלו או לתת להם מענה, אלא שהיא אף מבהירה ומחדדת את עומקם ואת חומרתם:

25. **נתק מוחלט מהחלטה 549:** במסגרת העתירה פירטו העותרים בהרחבה אודות הנתק שבין החלטה 4387 לבין החלטה 549: "תוכנית לטיפול בתופעות הפשיעה והאלימות בחברה הערבית 2022-2026" (24.10.2021) (להלן: **החלטה 549**), במסגרתה הוצגו תכניות רב-מערכתיות לטיפול בפשיעה ומחוללה במימון של 2.4 מיליארד ש"ח והוקם המטה למלחמה בפשיעה בחברה הערבית שפועל לפיקוח על יישום ההחלטה, בקרה עליה וגיבוש תכניות להמשך. העותרים עמדו על כך שהחלטה 4387 אינה מורה על ביטול החלטה 549 על מנגנוניה, ושהמשמעות היא שהמשטרה וגורמי האכיפה יפעלו תחת שתי תכניות אסטרטגיות שונות לטיפול בפשיעה בחברה הערבית, ותחת פיקוח שני גופים שונים – המטה למאבק בפשיעה בחברה הערבית שהוקם תחת החלטה 549, וצוות בינמשרדי שיפעל תחת החלטה 4387. העותרים התייחסו לא רק לכאוס הארגוני שיווצר כתוצאה מכך, אלא גם לבזבוז המשאבים וחוסר היעילות, וכן לחשש כי סוגיות חשובות יפלו בין הכיסאות ולפגיעה הפוטנציאלית בזכויות חשודים.

26. לא רק שתגובת המשיבים אינה נותנת מענה לטענות העותרים בנוגע לנתק מהחלטה 549, אלא שהיא אף מחזקת אותן. מן התגובה עולה כי החלטה 4387 מעגנת תכנית אסטרטגית חדשה שגובשה בחודש ספטמבר 2025 על ידי נציגי המשטרה והמשרד לשוויון חברתי (נספח מש/1 לתגובה; להלן: **התכנית האסטרטגית החדשה**), **ללא כל מעורבות מטעם המטה למאבק בפשיעה בחברה הערבית**. מדובר על פגם חמור בתשתית העובדתית על בסיסה גובשה התכנית: כיצד ניתן לגבש תכנית למאבק בפשיעה ולטעון ללמידה מ"לקחי העבר" ול"ניתוח מעמיק של מצב הפשיעה והמשילות בחברה הערבית" (עמוד 9 לתכנית האסטרטגית החדשה), ללא – לכל הפחות – קבלת מידע מהגורם הפועל לתכלית זו ואוסף מידע עדכני בנושא? אדרבא, כיצד ניתן לגבש תכנית לטיפול בפשיעה ללא מעורבות הגורם המומחה העוסק בנושא בהווה?

27. ואכן, קיימות חפיפות וסתירות בין התכנית החדשה, לבין תכניות החלטה 549 ותכניות החלטה 550 שגובשו בסנכרון עמה לשם טיפול במחוללי הפשיעה. המשיבים אינם מכחישים זאת. ההפך הוא הנכון: המשיבים מודים כי "כפי שעלה גם בחוות הדעת המשפטית, **אכן קיים קושי משפטי בהיעדר הסנכרון שבין ההחלטות**" (פסקה 41 לתגובה). בנוסף לגורמים המשפטיים, מהתגובה המקדמית עולה כי אף גורמי המקצוע התריעו על חוסר התיאום הקיצוני. כך, בישיבה שהתקיימה ביום 18.2.2026 (נספח מש/2 לתגובה), בה נדונה האפשרות לקדם את התכנית האסטרטגית ולממנה באמצעות תקציבי החלטה 550, ציינה גב' לירון הנץ, נציגת משרד ראש הממשלה:

> "ככלל ברור כי המציאות בנושא הפשיעה בחברה הערבית מצריכה פתרונות עומק משמעותיים ודחופים. בתוך כך **חשוב לכלול כחלק מתמונת המצב את החלטה 549 ביחס למניעת אלימות בפשיעה הערבית וסטטוס הביצוע שלה כיום, ולהבין את מקומן של התכניות שהוצגו בדיון בתוך מכלול העשייה בנושא**. **חשוב לזכור כי תחומי פעולה רבים בתוך החלטה 550** לרבות בהיבטי החינוך, הרווחה, התעסוקה ועוד – **הם אפיקים משמעותיים לקידום מניעת אלימות בממדים שונים והם חלק משמעותי המענה לבעיות העומק שמחוללות ומזינות את תופעות הפשיעה והאלימות**. מציעה לפיכך להתקדם רק אחרי מיפוי שלם ומלא" (עמוד 61 לתגובה).

28. בהתאם לכך, בתום הישיבה כללו ההנחיות לביצוע את ההוראה הבאה:

> "יש לפעול לתמונת מצב שמיישבת את הפערים שעלו בדיון **וכן לקחת בחשבון את היבטי החלטת ממשלה 549 המשפיעים על השיח**" (שם, עמוד 62).

29. המשרד לשוויון חברתי ומשטרת ישראל, אשר קידמו את החלטה 4387, התעלמו מהנחיה זו. מכתבם מיום 11.3.2026 (נספח ע/4 לכתב העתירה, ומש/3 לתגובת המשיבים) אינו כולל כל התייחסות לדברים.

30. מהמכלול עולה שבניגוד לטענות המשיבים, לפיהן גיבושה של החלטה 4387 נעשה לאחר עבודת מטה רצינית וארוכה ומעורבות גורמי מקצוע בכירים, למעשה מדובר בהחלטה המבוססת על עבודת מטה חסרה ופגומה. למרות שגורמי הייעוץ המשפטי והמקצוע הצביעו על הפגמים, מקדמי ההחלטה לא פעלו לתקנם, אלא המשיכו לקדם את תכניתם האבסורדית, אשר מורה, כאמור, כי המשטרה תפעיל שתי תכניות שונות לאותה התכלית, שיפעלו בפיקוח כפול של גורמים שונים, וזאת ללא נימוק אשר יכול להסביר את הדבר למעט חלמאות קיצונית.

31. **מדוע תקציבי החלטה 549 לא מממנים את הטיפול בתכניות החלטה 4387?** טענה נוספת שהעלו העותרים נוגעת למימון התכנית האסטרטגית החדשה – מדוע זה לא נעשה מתקציבי החלטה 549, שנועדו לטיפול

בפשיעה בחברה הערבית, אשר עומדים על כ-2.4 מיליארד ש״ח (פסקאות 91-94 לכתב העתירה). מהתגובה המקדמית עולה כי הדבר כלל לא נשקל. אין בתכנית האסטרטגית החדשה, בפרוטוקול הישיבה מיום 18.2.2026, במכתב מיום 11.3.2026 או בכל מקום אחר, עדות לכך שהמשיבים בדקו את היקף הביצוע של תקציבי החלטה 549 ואת האפשרות להשתמש ביתרות לתכליתם המקורית, קרי, לצורך מימון תכניות לטיפול בפשיעה בחברה הערבית.

32. המשיבים לא מכחישים זאת. לצד זאת, מפנים המשיבים להודעה המעדכנת שהוגשה ביום 13.10.2026 בבג״ץ 84822-12-25 **מרכז השלטון המקומי נ׳ ממשלת ישראל** (תלוי ועומד) (נספח מש/11 לתגובה המקדמית) (להלן: **הודעת העדכון**), אשר הוגשה נגד החלטת ממשלה 3643, במסגרתה קוצצו כ-220 מיליון ש״ח מתקציבי החלטה 550 והועברו למשטרה ולשב״כ בנימוק כי יממנו תכניות לטיפול בפשיעה בחברה הערבית. על פי המשיבים, במסגרת ההודעה המעדכנת, המתייחסת ליתרות החלטה 549, ״הובהר כי מרבית הכספים לשנת 2026 הוקצו למשרדים, והצפי הוא למימוש מלא של כלל הכספים שהוקצו״.

33. העותרים דשם עמדו בתגובתם מיום 21.10.2026, על הקשיים החמורים בהם נגועה הודעת העדכון. כך, למרות שהמשיבים התבקשו להתייחס ״לתקציבים שהוקצו למימושה של החלטה 549 ועודפי התקציב בגדרה שבהם ניתן לעשות שימוש״ (שם, החלטה מיום 7.9.2026), התצהיר המגבה את הודעת העדכון מתייחס רק להקצאות תקציביות ולא למימוש התקציבים ולעודפים שנותרו. בנוסף, ההודעה מתייחסת לשנים 2025 ו-2026 בלבד ואיננה כוללת כל התייחסות לשנים 2022-2024, **אשר מתקציביהן נותר עודף של כ-258.5 מיליון ש״ח** – נתון אותו המדינה לא הכחישה. פגם נוסף עליו עמדו העותרים דשם הוא שפירוט הנתונים לעניין 2025 אינו כולל הבחנה בין תקציבים שמקורם בהחלטה 549, לבין תקציבים שמקורם בהחלטה 3643 – הם תקציבי החלטה 550.

34. לעניין שנת 2026, הודעת העדכון כוללת צפי בלבד, אך הטבלה שצורפה להודעה מלמדת על עודפים תקציביים, בהם 4.5 מיליון ש״ח שלא הוקצו למשרד העבודה בשל ״היעדר צורך בכספים״, והיעדר ביצוע תקציבים שהוקצו לרשות לביטחון קהילתי (8.5 מליון ש״ח) ולמשרד הפנים (12 מיליון ש״ח), בהם הביצוע עמד על אפס, ועודפים תקציביים ממימוש חלקי, כגון 7 מיליון ש״ח שלא בוצעו במשרד המשפטים. בחינת הנתונים במלואם מעלה כי **עשרות מיליוני שקלים טרם הוקצו, או שהוקצו וטרם מומשו**.

עותק תגובת העותרים בבג״ץ 84822-12-25 מיום 21.10.2026, מצ״ב ומסומן נספח **1**.

35. להשלמת התמונה נציין כי לאור האמור בתגובת העותרים דשם, ביום 22.10.2026 קבע בית המשפט: ״משיבי המדינה יגישו תגובה משלימה ובה יתייחסו לסתירות לכאורה העולות מטענות העותרים, בכל הנוגע לתקציבים שהוקצו ומימושם. התגובה המשלימה תוגש עד ליום 5.11.2026. בשים לב לכך שהמחלוקת נוגעת בין השאר למימוש הכספים והיתרות, התגובה המשלימה תיתמך בתצהיר גם ביחס להיבט זה״ (שם).

36. על פניו, מכלול הדברים מלמד כי שימוש ביתרות התקציביות של החלטה 549 בשנים 2022-2024 שעלה לכדי **258.5** מיליון ש״ח, יכול היה לייתר את קיצוץ תקציבי החלטה 550 בעניינו, במסגרתו הוסטו **132.4** מיליון ש״ח למשטרה. ייתכן כי טיוב השימוש בתקציבי החלטה 549 בשנים 2025 ו-2026 היה יכול גם הוא לייתר את הקיצוץ בעניינו. **הנתונים שוב מלמדים באופן שאינו משתמע לשתי פנים כי החלטה 4387 נעשתה על בסיס תשתית עובדתית חסרה באופן קיצוני**.

37. יצוין עוד, כי עולה מהתגובה המקדמית כי לא זו בלבד שמקבלי ההחלטות לא שקלו לממן את הטיפול בפשיעה בחברה הערבית באמצעות תקציבי החלטה 549, אלא שמקור המימון היחיד שנשקל הוא קיצוץ

בתקציבי החלטה 550, ללא שנשקלו מקורות מימון חלופיים. שוב עולה כי לא נשקלו כלל השיקולים הרלוונטיים.

38. **הסטת תקציבי המשטרה לשב"כ:** המשיבים טוענים כי יש לאשר במהירות את החלטה 4387 לאור הצורך הבהול של המשטרה בתקציבים למימון הטיפול בפשיעה בחברה הערבית, בין היתר לאור הצורך הדחוף בתוספת כוח אדם (פסקה 40 ונספח מש/10 לתגובת המשיבים). אלא שנימוק זה סותר את הוראות החלטה 4387 עצמה, אשר מורה כי בשנת 2026 יוסטו לשב"כ 130 תקנים מתקציב המשטרה, שירות בתי הסוהר והכבאות וההצלה לישראל, וסך של 35 מיליון ₪ שהחל משנת 2026 ואילך יועבר מתקציב גופים אלו לשב"כ. **כיצד ניתן ליישב את הצורך הבהול של המשטרה במימון תקנים, עם הסטת התקנים ממנה לשב"כ?** המשיבים לא טרחו להבהיר סתירה זו בתגובתם.

שילוב השב"כ בטיפול בפשיעה בחברה הערבית

39. המשיבים מקדישים סעיף אחד בלבד מתוך תגובתם המקדמית לצורך התמודדות עם הטענות כבדות המשקל שהעלו העותרים בעתירה בנוגע להעברת הכספים לשב"כ לטיפול בפשיעה אזרחית בחברה הערבית, ללא הסמכה בדין, בניגוד לתכלית פעילותו וללא פיקוח. הם אינם מתייחסים לטענות העותרים ביחס לפגיעה הקשה בזכויות האדם שתיגרם מהכנסת ארגון ביטחוני חשאי, ללא סמכות או מקור חוקי, לטיפול בפשיעה אזרחית, להעמקת ההפליה ממנה סובל הציבור הערבי, ליצירת מערכות אכיפה נפרדות ליהודים ולערבים ולפגיעה ביכולת לנהל חברה דמוקרטית חופשית ממעקב.

40. כזכור, העותרים הדגישו בעתירה כי עמדתו רבת השנים של הייעוץ המשפטי לממשלה גורסת כי טיפול בפשיעה אזרחית, ובכלל זה טיפול בפשיעה בחברה הערבית, אינו מצוי בגדר ייעודו ותפקידיו של השב"כ, על פי חוק השב"כ. ראו מכתב מטעם מחלקת ייעוץ וחקיקה (ציבורי-מינהלי) מיום 4.10.2021, בו נקבע כי "ככלל, טיפול בפשיעה, כשלעצמו, אינו נכנס בגדר ייעודו ותפקידיו של השירות לפי חוק שירות הביטחון הכללי..., וזאת גם כאשר מדובר בתופעה של פשיעה חמורה בחברה הערבית", וכן מכתב מטעם מחלקת ייעוץ וחקיקה (משפט פלילי) מיום 7.5.2024, בו נקבע כי עמדה זו חלה גם "כאשר מדובר בתופעה חמורה בחברה הערבית המבוצעת באמצעי לחימה שהשימוש בהם עלול להביא לפגיעה בקורבנות רבים" (נספחים ע/15 ו-ע/16 לעתירה).

41. אלא שהמשיבים אינם מבהירים מדוע שינו מעמדתם ומהי מהות השינוי. אדרבא, מהתגובה המקדמית עולה כי התכנית האסטרטגית החדשה לא הציעה כלל לשלב את השב"כ בטיפול בפשיעה בחברה הערבית והליך גיבושה אף לא כלל כל מעורבות של גורמים בשב"כ. הרעיון לשילוב השב"כ הועלה לראשונה בישיבה מיום 18.2.2026 (מש/2), ללא שהוסבר הטעם לשינוי המדיניות הקיצוני, וללא שפורטה עבודת המטה שהובילה אליו.

42. תחת זאת, המשיבים מציינים בלקוניות כי החלטה 4387 אינה משנה את סמכויות השב"כ וכי אין חריגה מסמכויות השב"כ, שכן השב"כ מוסמך לעסוק בהברחת נשק בגבולות והסחר בו, במקרים העולים בקנה אחד עם ייעודו על פי חוק השב"כ (סעיף 43 לתגובה המקדמית). כל זאת, כאמור, כאשר על פי סעיף 7(א) לחוק השב"כ, מדובר בסמכות מצומצמת התחומה לאיומי טרור שמטרתם פגיעה בביטחון המדינה, ולא סמכות רחבה כפי שמציגים אותה המשיבים. המשיבים אף אינם מתמודדים עם העובדה שטענתם עומדת בסתירה לפרשנות העקבית לחוק השב"כ (ראו פסקאות 147-151 לעתירה).

43. המשיבים אף אינם מנסים להבהיר את העמימות העובדתית וחוסר הפירוט בהם לוקה החלטה 4387. הם מתעלמים מהעובדה שנוסחה המרחיב של ההחלטה אינו מגביל את השב"כ לטיפול בפשיעה המאורגנת

בחברה הערבית, כך שלכאורה, גם פשיעה ואלימות שאינן קשורות לארגוני פשיעה, ואפילו לא לפשיעה חמורה – כגון סכסוכי שכנים, אלימות במשפחה, עבירות מין, עבירות ביטוי או עבירות תעבורה – יטופלו על ידי השב"כ, ולא על ידי המשטרה. הם אינם מבהירים מהי משמעותו של תגבור "מערכי הטכנולוגיה למודיעין והמבצעים" בשב"כ, ולמעשה, כלל לא מתייחסים להיבט זה של החלטה 4387 בתגובתם. כמו כן, הם אינם מספקים פירוט הכרחי באשר להקמת ה"יחידה לטיפול בתופעת הברחת אמצעי הלחימה בגבולות והסחר שתפעל באזורי מיקוד", כלשון החלטת הממשלה.

44. המשיבים מתייחסים לכך שחלק מהתקציבים שיוסטו לשב"כ יממנו את פעולותיה של יחידה חדשה לטיפול בהברחת אמצעי לחימה בגבולות, פעילות החוסה לטענתם תחת סמכויות השב"כ (פסקה 43 לתגובה המקדמית). טענה זו גם היא מעוררת קושי: חוק השב"כ מסמיך את השב"כ לסכל ולמנוע הברחת נשק שמתבצעת **למטרת טרור**. אלא שלהבדיל מהברחת נשק למטרת טרור, החלטת הממשלה עוסקת ב"טיפול בתופעות הפשיעה והאלימות בחברה הערבית", כך שהטענה כי הברחת נשק למטרות פשיעה ואלימות נמצאת בתחום סמכותו של השב"כ על פי חוק השב"כ – מצריכה לכל הפחות הסבר מפורט, והבהרה באשר לתשתית העובדתית והמשפטית עליה היא מבוססת.

45. בנוסף, טענה זו סותרת את החלטה 4387 עצמה, שכן, כפי שהראו העותרים במסגרת העתירה, המפה שצורפה להחלטת הממשלה כלל לא מתייחסת לאזורי הגבול אלא לאזורים בפנים הארץ, סביב רביבים, ביר הדאג' ושיזף שבנגב. סתירה זו – בין טענות המשיבים לבין ההחלטה גופה – מעוררת קשיים חמורים. סתירה זו מדאיגה במיוחד על רקע הפרסומים בכלי התקשורת מהשבועות האחרונים, מהם עולה כי **התשתית העובדתית שבבסיס ההחלטה על הסטת התקציבים לשב"כ, ובפרט בבסיס הקמת היחידה החדשה, הינה רעועה ביותר**. כך, ביום 7.10.2026 פורסם באתר **ynet** כי "גורם בכיר במשטרה" תקף באופן חריג את ראש השב"כ בעקבות דברים שאמר יום קודם לכן בקבינט אודות התארגנויות בעלות מאפיינים צבאיים בקרב האוכלוסייה הבדואית בנגב. על פי הדברים שפורסמו, הגורם אמר כי "לא ברור מאיפה ראש השב"כ הביא את המידע הזה. רכזי שב"כ שעובדים מול מחוז דרום אומרים שאין להם מושג על מה הדברים מבוססים. אם בידי שב"כ קיים מידע מודיעיני על הקמת גדודים או תשתיות צבאיות בנגב, מצופה שמידע חמור כזה יועבר קודם כל למשטרת ישראל ולמחוז דרום" (לירן תמרי "בכיר במשטרה נגד דוד זיני: 'לא ברור מאיפה המידע על התארגנויות צבאיות בפזורה'" **ynet** 7.10.2026).

46. מן הפרסומים אף עולה, כי לא זו בלבד שקיימים ספקות כבדים באשר לבסיס העובדתי להחלטה שפעילות היחידה החדשה שאמורה לטפל בהברחות בגבולות תתמקד דווקא בנגב במקום בגבולות, אלא שאף הבסיס המשפטי לפעילות השב"כ בתחום אינו ברור, בלשון המעטה. ביום 15.10.2026 פורסם באתר "הארץ" כי ראש השב"כ מעכב סקירה של מדיניות השב"כ בנוגע להברחות וחוות דעת המבהירה את ההשלכות הביטחוניות שלהן, שהתבקשה על ידי פרקליטות המדינה (גידי וייץ "זיני מעכב חוות דעת של שב"כ על הברחות לעזה, בזמן שאחיו נאשם בהן" **הארץ** 15.10.2026). מן הדברים עולה כי שב"כ כלל לא מחזיק בחוות דעת מגובשת המבהירה מדוע הטיפול בהברחות כלול במסגרת ייעודו ותפקידו של השב"כ על פי סעיף 7 לחוק השב"כ, לא כל שכן בחוות דעת אשר עברה בחינה ואישור משפטיים של היועצת המשפטית לממשלה.

47. אם כן, התגובה המקדמית לא מתמודדת עם טענות העותרים לעניין היעדר סמכות המשיבים לעסוק בפשיעה אזרחית, טענותיהם לעניין הטיפול בהברחת נשק בגבולות סותרות את החלטה 4387 עצמה, והתגובה המקדמית מלמדת כי ההחלטה על שינוי הפרדיגמה המורה על שילוב השב"כ בטיפול בפשיעה אזרחית התקבלה ללא עבודת מטה רצינית, וללא שנשקלה הפגיעה בזכויות אדם ובעקרונות היסוד הדמוקרטיים שתיגרם כתוצאה מהחלטה זו.

היקף הביקורת השיפוטית בהחלטות שעניינן הקצאת תקציבים

48. אם לסכם בקצרה את עמדת המשיבים, הרי שזו טוענת כי גם אם החלטה 4387 נגועה בפגמים, עניינה בשינוי מדיניות לעניין שימוש בתקציבים, ולכן היקף הביקורת השיפוטית הינו מוגבל במיוחד ושמור למקרים חריגים. נתייחס לדברים.

49. המשיבים סומכים ידיהם על פסיקה אשר לשיטתם תומכת בעמדתם (פסקאות 34 ו-35 לתגובת המשיבים). לא היא. ראשית, בניגוד לענייננו, פסק הדין בבג"ץ 6304/09 **לה"ב נ' היועץ המשפטי לממשלה** (2.9.2010), עסק בעתירה חוקתית ולא מינהלית: לא דובר, כבענייננו, בתקינות הליך מינהלי, אלא בחוקתיות חוק. משכך, מדובר במאטריה אחרת שאינה רלוונטית לענייננו.

50. מפסקי הדין האחרים אליהם הפנו המשיבים עולה כי בית המשפט אינו מנוע מהעברת שבט ביקורתו על החלטות מינהליות, גם כאשר אלו נוגעות לשאלות תקציביות. בית המשפט אינו רשאי להיכנס בנעלי הרשות המינהלית, אך הוא בהחלט מוסמך לבחון אם ההחלטה המינהלית עומדת בכללי המשפט המינהלי. כך, בבג"ץ 7487/21 **עיריית לוד נ' מד"י** (21.12.2021), אשר תקף את ההחלטה שלא לכלול את העיר לוד ברשימת היישובים הזכאים להטבות מכוח החלטה 550, בחן בית המשפט את תקינות אמות המידה אשר הובילו לקבלת החלטה זו ומצא כי אלו נעשו על בסיס שיקולים שוויוניים, ענייניים וסבירים, ותוך הסתמכות על נתוני הלשכה המרכזית לסטטיסטיקה ונתונים אובייקטיבים נוספים. משלא נפל פגם בהליך המינהלי, נדחתה העתירה.

51. בבג"ץ 6407/06 **טיקוצקי נ' שר האוצר** (23.9.2007) נתקף הסדר פיצויים בעקבות מלחמת לבנון השניה. בית המשפט בחן לעומק לא רק את ההסדר הנתקף, אשר היווה רק חלק מהסדר הפיצויים הכולל, אלא את ההסדר המלא, ואת האופן בו כלל "חלקי התמונה" משתלבים, וקבע כי ההסדר המלא הינו סביר. עוד נקבע כי "**שיקולי התקציב אינם חזות הכל. אין הם יכולים להצדיק כל מעשה, החלטה או פעולה של הרשות, כשאלה מנוגדים לעקרונות היסוד של שיטתנו [...] משקלם היחסי של שיקולים אלה ראוי לו שייקבע תוך איזון עם יתר השיקולים הצריכים לעניין**" (שם, פסקה 69 לפסק דינה של השופטת ארבל).

52. בחינה מעמיקה של כלל חלקי ההסדר הנתקף, הליך קבלתו ופגיעתו בזכויות חוקתיות נעשתה גם בבג"ץ 6925/14 **פורום החוסכים לפנסיה נ' שר האוצר** (24.12.2017) ובבג"ץ 11264/05 **האיחוד למען עולים מחוסרי דיור בקרב יוצאי אתיופיה נ' ממשלת ישראל** (16.1.2008). שוב ושוב נקבע כי זהירותו של בית המשפט בהתערבות בהחלטות הנוגעות לשינוי מדיניות תקציבי תלויה בתקינות ההליך המינהלי ובמידתיות הפגיעה בזכויות.

53. בענייננו, כפי שהוצג, שינוי המדיניות בהקצאת תקציבים נעשה באופן פגום כל כך שהוא עולה לכדי החלטה שרירותית, המבוססת על גחמה ומונחית על ידי שיקולים זרים. במקרים כאלו, בהם ההחלטה המינהלית התקבלה על בסיס הליך פגום, בית המשפט מוסמך לבקר את ההחלטה ולהורות על בטלותה. כך, בבג"ץ 9/24 **ועד מקומי עבדון נ' ממשלת ישראל** (12.3.2026), אשר דן בהחלטות הממשלה לעניין תכניות הסיוע לתושבי הצפון אשר נאלצו להתפנות מביתם, נקבע כי החלטות שעניינן מדיניות כלכלית וסדרי עדיפויות להקצאת משאבים "**אינן חסינות מביקורת שיפוטית. בקבלת החלטה על הקצאת משאבים, שומה על המדינה – כבכל החלטה מנהלית אחרת – לפעול בהתאם לכללי המשפט המנהלי. עליה לפעול בסבירות ובמידתיות, תוך שקילת שיקולים רלבנטיים ועניינים, ובהתבסס על תשתית עובדתית מלאה. ידוע הוא כי בהינתן פגם מהותי היורד לשורש העניין בשיקול הדעת של הרשות השלטונית, תיתכן התערבות שיפוטית בהחלטה**" (פסקה 41 לפסק דינו של השופט שטיין).

54. באותו עניין נקבע כי העובדה שמקבלי ההחלטות לא שקלו את כלל השיקולים הרלוונטיים, בפרט בסוגיות שעניינן חיי אדם, מחייבת את ביטול ההחלטה. גם במקרים נוספים הורה בית המשפט על בטלותה של החלטה מינהלית שהתקבלה בהליך מינהלי פגום, כך למשל בעע"ם 9264/10 **חברת נ.י.ל.י נדל"ן בע"מ נ' עיריית גבעת שמואל** (30.5.2012), עע"ם 343/09 **הבית הפתוח בירושלים לגאווה וסובלנות נ' עיריית ירושלים**, פ"ד סד(2) 1 (2010), ועת"מ (י-ם) 33102-06-25 **רנסנס בית ספר בע"מ נ' משרד החינוך** (21.1.2026).

55. בענייננו נטען כי אישור החלטה 4387 הינו דחוף לאור העובדה שהפשיעה בחברה הערבית גובה חיי אדם. אכן מדובר בסוגיה כואבת ומדממת אשר מחייבת טיפול דחוף, אך החלטה 4387 לא מטפלת בבעיה: ההחלטה לקצץ בתקציבי החלטה 550, תוך פגיעה בתכניות המטפלות במחוללי הפשיעה, נעשתה בניגוד לעמדת גורמי המקצוע ולהחלטת מ"מ מנכ"ל משרד ראש הממשלה – אשר לה הסמכות בנושא, ללא שהדבר הוסבר ונומק, ותוך הצגת מצג שווא לשרי הממשלה טרם אישורה; התכנית לטיפול בפשיעה על ידי המשטרה גובשה ללא המטה למלחמה בפשיעה בחברה הערבית, והובילה להקמת שני מנגנונים שונים שיפעלו תחת המשטרה לאותה התכלית, וזאת בניגוד להנחיות שהתריעו על כך וביקשו למנוע את הדבר; ההחלטה לשלב את השב"כ בפשיעה נעשתה ללא עבודת מטה, בניגוד לעמדה העקבית של כלל גורמי המקצוע, ללא בחינת ההשלכה על זכויות אדם ועל עקרונות היסוד של השיטה הדמוקרטית, והטענה כי מדובר בפעילות בגבולות מנוגדת ללשון החלטה 4387 עצמה.

56. מכלול פגמים אלו מלמדים כי בשום שלב לא נבחנו כלל השיקולים הרלוונטיים וכי חיי אדם, זכויות אדם, או האינטרס הציבורי לא נשקלו. העובדה כי ההחלטה קודמה בהתאם ל"דירקטיבת ראש הממשלה" שלא צורפה או פורטה, שבועיים לפני תום כהונת הממשלה, ואושרה בישיבת הממשלה האחרונה לכהונתה, רגע לפני הבחירות לכנסת, מעוררת חשש כי ענייננו בהחלטה שתכליתה איננה טיפול בפשיעה בחברה הערבית והיא נגועה בשיקולים זרים ומבקשת לקדם תכליות אחרות. המשיבים לא התמודדו בתגובתם גם עם העובדה שההחלטה מובילה לפגיעה בזכויות אדם, שלא רק שנעשתה ללא סמכות ולתכלית לא ראויה אלא גם אינה עומדת במבחני המידתיות.

57. <u>לסיכום</u>, תגובת המשיבים לא פיזרה את מעטה הערפל שאופף את אופן שילוב השב"כ בטיפול בפשיעה אזרחית, היקפו וגבולותיו, על פי החלטה 4387. התגובה רק מחזקת את טענות העותרים כי החלטה 4387 נגועה בפגמים היורדים לשורש ההליך המינהלי, כי לשב"כ אין סמכות לטפל בפשיעה האזרחית, וכי ההחלטה מובילה לפגיעה לא חוקתית בזכויות אדם חוקתיות. ככזאת, יש להורות על בטלותה בהקדם, באופן אשר יאפשר למשרדי הממשלה להשלים את תכניות החלטה 550 אשר נפגעו מהחלטה 4387.

58. בית המשפט הנכבד מתבקש ליתן צו על תנאי כמבוקש בעתירה, וכן, להורות באופן דחוף על צו ביניים כמבוקש.

28 באוקטובר 2026

_____	_____
הגר שחטר, עו"ד	ניצן אילני, עו"ד
ב"כ העותרים	ב"כ העותרים